

Παντάνασσα

Αειπάρθενε και του Γενάρχου μάνα
που στους αιώνες έδωσες ζωής αιωνίου νάμα.
Ποιός εμπρός τα κάλλη στάθηκε και αλήθεια δε το λέει;
πως σαν στα μάτια σε κοιτά, παρακαλεί και κλαίει;

Μεσίτευε Πανάχραντη και αστείρευτη του ελέους πηγή
στο σπλάχνο σου που γέννησες και έδωσες αιτία, στη γη,
οι πράξεις να είναι θεάρεστες και ο λογισμός ορθός,
οδύρομαι Οδηγήτρια ο άθλιος και εκλιπαρώ, γονατιστός.
Να είσαι η μόνη Άνασσα, άδολη, πυξίδα της καρδιάς μου
και πάντοτε να οδηγείς, Αγνή τα βήματα μου.

Μνάσων ο αρχαίος μαθητής